

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 119/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď..., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď... o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2011 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď... (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva, že «*Sťažovateľ (aj s manželkou) podali dňa 15. 4. 2007 na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ÚS) sťažnosť, ktorou namietali porušenie ich základného ľudského práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 (predtým sp. zn. 11 Cb 1438/1997).*

Sťažnosť sťažovateľov bola dňa 11. 12. 2007 prijatá na ďalšie konanie, o ktorej ÚS SR dňa 6. 3. 2008 rozhodol a vydal „Nález“ č. II. ÚS 272/07-40, ktorý bol doručený sťažovateľom dňa 29. 4. 2008.

Predmetným nálezom č. II. ÚS 272/07-40 ÚS SR v bode 2. takto rozhodol:

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby vo veci sp. zn. 14 C 244/2000 konal bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ (sám) touto sťažnosťou namieta (opakovane) porušenie jeho základného ľudského práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd.

Sťažnosťou napádame (aj) obdobie od podania sťažnosti zo dňa 15. 4. 2007 až do doručenia rozhodnutia č. II. ÚS 272/07-40 dňa 29. 4. 2008, v ktorom období Okresný súd v Žiline (ďalej len súd) nekonal plynulo a efektívne, ba čo viac, konal šikanóznym spôsobom, čo malo za následok bezdôvodné prietahy viac ako jeden rok!

Zo spisu je zrejmé, že súd nerešpektoval právny názor vyslovený v rozhodnutí ÚS zo dňa 6. 3. 2008 pod bodom 2. a vo veci nekonal tak, aby boli tieto bezdôvodné prietahy odstránené!

Tieto prietahy trvajú aj po doručení rozhodnutia ÚS zo dňa 29. 4. 2008, čo má ten dôsledok, že súd nerešpektoval a nerešpektuje rozhodnutie ÚS SR a tieto bezdôvodné

prieťahy trvajú aj až do súčasnosti. Od 29. 4. 2008, opäť uplynula doba viac ako 3 roky, čo sa nedá iným spôsobom označiť ako bezdôvodný prieťah, zavinený konajúcim súdom.»

V ďalšej časti sťažovateľ uviedol chronológiu procesných úkonov vykonaných v období po náleze II. ÚS 272/07 zo 6. marca 2008 a vyslovil názor, „že ani doterajší priebeh nenaznačuje skoré skončenie veci, nakoľko súd po 13,5 roka ešte vo veci nerozhodol ani na prvom stupni“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aby okresnému súdu prikázal konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľ ďalej navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj „náhradu trov právneho zastúpenia“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 244/2000 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to napriek tomu, že ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 272/07-40 zo 6. marca 2008 vyslovil porušenie týchto práv sťažovateľa v označenom konaní pred okresným súdom, prikázal mu vo veci konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu finančné zadosťučinenie 20 000 Sk.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 1. februára 2011 rozhodol v merite vecí, pričom písomné vyhotovenie rozsudku bolo účastníkom konania expedované 10. marca 2011. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodnutím vo veci ešte pred dorúčením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať sťažovateľom v sťažnosti označené práva.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2011, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, a preto k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia k veci poznamenáva, že vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti a kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátom sa ďalšími námietkami uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011